

Med det tredje anbringende har appellanterne nærmere bestemt gjort gældende, at Retten forsætligt har afvist at drage konsekvenserne af de strafferetlige sanktioner inden for konkurrence-retten og de nye forpligtelser, der følger af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Retten har således anvendt begrebet virksomhed i EU-retten uberettiget og fejlagtigt, hvilket er i strid med formodningen om selvstændighed, der underbygger den nationale selskabsret og de strafferetlige sanktioner inden for konkurrenceretten. Appellanterne har i øvrigt gjort gældende, at Retten af egen drift burde have rejst spørgsmålet om, hvorvidt det nuværende system for den administrative procedure ved Kommissionen er ulovligt.

Med det fjerde anbringende har appellanterne påberåbt sig en tilsidesættelse af retten til forsvar som følge af en urigtig fortolkning af rimelighedsprincippet og princippet om processuel ligestilling. Retten har således godkendt Kommissionens anvendelse af en *probatio diabolica* og har begået en fejl, idet den har fastslået, at et datterselskabs uafhængighed skal vurderes generelt i forhold til dets kapitalforbindelse til moderselskabet, hvor det burde vurderes i forhold til en adfærd på et bestemt marked.

Med det femte anbringende har appellanterne påberåbt sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet Retten kort har fastslået, at Kommissionen har afvist appellanternes argumentation uden at foretage nogen som helst undersøgelse af de af appellanterne påberåbte argumenter (første led). Appellanterne har ydermere påberåbt sig retlige fejl i forhold til det krav om begrundelse, der påhviler Kommissionen (andet led), og foreholder Retten at have erstattet sin egen begrundelse med Kommissionens begrundelse (tredje led).

Med det sjette anbringende har appellanterne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om god forvaltnings-skik i det omfang den bøde, appellanterne, moderselskaberne, er blevet pålagt, er større end den bøde, som Arkema, datterselskabet, der er ansvarlig for overtrædelserne, er blevet pålagt.

Med det syvende anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået flere retlige fejl ved anvendelsen af en multiplikationsfaktor på tre under henvisning til bødens afskrækkende virkning. Retten har således tilsidesat retningslinjerne fra 1998 om beregning af bøder (første led) og princippet om udeleligheden af bødens grundbeløb (andet led).

Med det ottende anbringende har appellanterne nedlagt påstand om nedsættelse af de bøder, som de er blevet pålagt.

Med det niende og sidste anbringende har appellanterne nedlagt påstand om annullation af de morarenter, som Kommissionen har krævet ved gennemførelsen af den anfægtede beslutning og den appellerede dom.

## Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Krajský súd v Prešove (Den Slovakiske Republik) den 22. august 2011 — SKP mod Kveta Polhošová

(Sag C-433/11)

(2011/C 340/12)

Processprog: slovakisk

### Den forelæggende ret

Krajský súd v Prešove

### Parter i hovedsagen

Sagsøger: SKP

Sagsøgt: Kveta Polhošová

### Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5-9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked <sup>(1)</sup> fortolkes således, at en erhvervsdrivendes praksis, hvorefter fordringer mod forbrugere overdrages til en konkursramt virksomhed, skal opfattes som urimelig handelspraksis, såfremt forbrugerne ikke kan sikres dækning af sagsomkostningerne i sager om forbrugeraftaler?
- 2) Såfremt besvarelsen af det foregående spørgsmål bekræfter, at overdragelsen af fordringer mod forbrugere til en konkursramt virksomhed med henblik på inddrivelse strider mod EU-lovgivningen:
  - A. Kan artikel 47 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en domstol, med det formål at beskytte forbrugerne, ser bort fra den fritagelse for den lovbestemte retsafgift, der gælder for kurator i et konkursbo, og i et sådant tilfælde — uden herved at tilsidesætte kurators ret til domstolsbeskyttelse — afviser sagen som følge af den manglende betaling af retsafgiften?
  - B. Er artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår for forbruger-aftaler til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse om fritagelse af kurator for retsafgift i tilfælde, hvor sagsøgeren — såfremt sagsøgeren ikke havde

udvist en urimelig handelspraksis — ikke ville have været fritaget for denne afgift, og sagens afvisning ville have forhindret det videre forløb af retssagen om opfyldelse af det urimelige vilkår?

(<sup>1</sup>) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).

### Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 26. august 2011 — CHS Tour Services GmbH mod Team4 Travel GmbH

(Sag C-435/11)

(2011/C 340/13)

Processprog: tysk

#### Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

#### Parter i hovedsagen

Sagsøger: CHS Tour Services GmbH

Sagsøgt: Team4 Travel GmbH

#### Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF (<sup>1</sup>) af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) fortolkes således, at når der foreligger vildledende handelspraksis som omhandlet i direktivets artikel 5, stk. 4, er det ikke tilladt at foretage en særskilt efterprøvelse af kriterierne i direktivets artikel 5, stk. 2, litra a)?

(<sup>1</sup>) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149, s. 22).

### Appel iværksat den 31. august 2011 af Bavaria NV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 16. juni 2011 i sag T-235/07, Bavaria NV mod Europa-Kommissionen

(Sag C-445/11 P)

(2011/C 340/14)

Processprog: nederlandsk

#### Parter

Appellant: Bavaria NV (ved advocaten O.W. Brouwer, P.W. Schepens og N. Al Ani)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

#### Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Præmis 202-212, 252-255, 288, 289, 292-295, 306, 307 og 335 i Rettens dom af 16. juni 2011 ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling eller den anfægtede beslutning (<sup>1</sup>) annulleres (helt eller delvist).
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for Retten og for Domstolen.

#### Anbringender og væsentligste argumenter

**For det første** har Retten fejlfortolket EU-retten, nærmere bestemt artikel 101, stk. 1, TEUF, tilsidesat princippet om retssikkerhed og givet en modstridende begrundelse for fastlæggelsen af overtrædelsens begyndelsestidspunkt. Mødet af 27. februar 1996 udgør ikke en del af overtrædelsen og kan under ingen omstændigheder udgøre begyndelsen på en række møder med konkurrencebegrænsende formål. For så vidt som Retten har antaget, at det er bevist, at mødet havde et konkurrencebegrænsende formål allerede fordi mødet af 27. februar 1996 blev kaldet »Catherijne-mødet«, er dette i strid med den anfægtede beslutning og en overskridelse af Rettens beføjelser. Den metode, som Retten har anvendt til at fastslå en række møder med konkurrencebegrænsende formål, kan ikke anvendes til at fastlægge overtrædelsens begyndelsestidspunkt. Retten har desuden givet en fejlagtig begrundelse, idet den har fastslået, at en enkelt forklaring fra InBev var tilstrækkelig til at bevise, at der forelå en overtrædelse.

**For det andet** har Retten fortolket og anvendt lighedsprincippet forkert (og givet en utilstrækkelig begrundelse), idet den har fastslået, at den anfægtede beslutning ikke kan sammenlignes med tidligere sager på dette område, især Kommissionens beslutning i sag 2003/569 (<sup>2</sup>) — Interbrew og Alken-Maes. I øvrigt er der ikke givet nogen objektiv begrundelse for den forskelsbehandling den pågældende virksomhed er udsat for i denne sag.